

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1TdoV/15/2017
Identifikačné číslo spisu:	9508100058
Dátum vydania rozhodnutia:	11.06.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Libor Duľa
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:9508100058.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Libora Duľu a sudcov JUDr. Štefana Micháliku, JUDr. Petra Paludu, JUDr. Petra Szaba a JUDr. Františka Moznera, v trestnej veci obvineného Bc. T. Z. pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. júna 2002 (ďalej aj len „Tr. zák.“), na neverejnom zasadnutí konanom 11. júna 2019 v Bratislave o dovolaní obvineného proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. októbra 2014, sp. zn. 3 To 7/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Bc. T. Z. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej aj len „ŠTS“) z 23. júna 2010, sp. zn. PK-2T/16/2008, bol (o. i. aj) obvinený Bc. T. Z. uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. (skutok č. 1/), a trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Tr. zák. (skutok č. 2/), a to na tom skutkovom základe, že:

1/ V presne nezistenom období najneskôr v roku 2001, v meste Senica, okres Senica Y. Š. zosnoval a s doposiaľ nezistenými osobami postupne vytváral a štrukturálne formoval zločineckú skupinu, neskôr nazývanú „Š. alebo chlapi od Š.“, ktorá na území Trnavského a Bratislavského kraja koordinovane pôsobila až do 29. septembra 2007 s cieľom páchania zločinov tak, aby tým získali priamo alebo nepriamo finančný a majetkový prospech najmä spôsobom vydierania, zastrašovaním, podvodmi a vyhrážkami, pričom druh a rozsah činnosti, plánovanie síl a prostriedkov určoval výhradne Y. Š., ktorý pod svojou neustálou kontrolou jednotlivými úlohami poveroval priamych podriadených členov zločineckej skupiny, tzv. pravé ruky, ktorými boli v priebehu existencie skupiny A. V., Y. Č., S. E., T. Q., blízkym organizačným pracovníkom bol člen zločineckej skupiny R. S. a títo ďalej v zmysle príkazov Y. Š. riadili zverené úlohy a jednotlivé akcie ako aj členov zločineckej skupiny a osôb činných pre zločineckú skupinu, pričom členmi zločineckej skupiny boli

Y. Š. ako vodca zločineckej skupiny v celom období najneskôr od roku 2001 až do 29. septembra 2007,

pričom spáchal skutky pod č. 3/, 4/, 5/, 6/, 7/, 8/, 9/ a 11/,

A. V. najneskôr od roku 2001 do apríla až mája roku 2003, potom od presne nezisteného obdobia roku 2004 do roku 2005, ktorý najskôr robil rozpisovanie služieb biletárov a vyhadzovačov na diskotékach, potom bol v tzv. výjazdovej skupine, neskôr bol veliteľom tzv. výjazdových skupín, vymáhal pohľadávky, bol v pozícii pravej ruky Y. Š., bol poverený Y. Š. riadiť násilnú činnosť tzv. rozbíjačov a vyberaním nelegálnych poplatkov od podnikateľov za tzv. ochranu,

T. Q. najneskôr od januára roku 2005 do 29. septembra 2007 bol v tzv. výjazdovej skupine spolu s členom zločineckej skupiny T. Š., bol pravou rukou Y. Š., a ako člen zločineckej skupiny spáchal skutky č. 6/, 7/, 8/, 9/ a 11/,

S. E. najneskôr od roku 2003 do 29. septembra 2007 bol pravou rukou Y. Š., vystupoval v zločineckej skupine v mene Y. Š., informoval Y. Š. o zatknutí T. Q. a Y. Y. s tým, že uviedol „zebrali našich“ a následne sa vyhrážal C. A., aby nevypovedal proti Y. Š. a že on to ide riešiť s obhajcom, mal na starosti tzv. vydieračky,

T. Š. najneskôr od mesiaca august roku 2005 do presne nezisteného obdobia najneskôr do 29. septembra 2007 bol členom tzv. výjazdovej skupiny s pravou rukou a členom zločineckej skupiny T. Q., a ako člen zločineckej skupiny spáchal skutky č. 6/ a 8/,

R. S. od presne nezisteného obdobia najneskôr od roku 2001 do 29. septembra 2007 pomáhal Y. Š. zabezpečovať organizáciu zločineckej skupiny tým, že rozpisoval služby tzv. biletárov - vyhadzovačov a výjazdových skupín, zvolával členov skupiny na porady, robil osobného šoféra Y. Š. a jeho rodine a spáchal ako člen zločineckej skupiny skutok pod číslom 3/,

R. Q. v presne nezistenom období v rozmedzí roku 2001 najneskôr do roku 2005 bol tzv. biletárom - vyhadzovačom na diskotékach, bol členom tzv. výjazdovej skupiny a tzv. rozbíjač, a ako člen zločineckej skupiny spáchal skutok č. 5/,

C. Z. v presne nezistenom období v rozmedzí roku 2001 najneskôr do roku 2005 bol tzv. biletárom - vyhadzovačom, rozbíjačom a šoférom a ako člen zločineckej skupiny spáchal skutok č. 3/ a 5/,

pričom činnými pre zločineckú skupinu boli:

- A. V. v čase spáchania skutkov č. 6/, 7/ a 12/,
- C. A. v čase spáchania skutkov č. 9/ a 11/,
- Y. R. v presne nezistenom období najneskôr od roku 2001 najneskôr do roku 2005 robil šoféra a spáchal skutok č. 5/,
- A. G. v presne nezistenom období v rozmedzí od roku 2004 do 29. septembra 2007 robil biletára - vyhadzovača a usporiadateľa na diskotékach a v čase spáchania skutku č. 7/ a 12/,
- Y. Y. v čase spáchania skutku č. 11/,

pričom mjr. Bc. T. Z. v priebehu roku 2002 poskytoval podporu zločineckej skupine tým, že ako príslušník Policajného zboru Slovenskej republiky, v tom čase zaradený na Obvodnom oddelení Policajného zboru Jablonica, poskytoval Y. Š. informácie z policajného prostredia ako aj o pripravovaných a vykonávaných akciách v služobnom obvode Okresného riaditeľstva Policajného zboru Senica,

a zároveň Y. Š. vykonával povinné organizačné porady s členmi zločineckej skupiny a osobami činnými pre zločineckú skupinu, na ktorých sa plánovali a vyhodnocovali jednotlivé akcie zločineckej skupiny, ďalej sa vykonávala povinná fyzická príprava, Y. Š. stanovil systém rozdeľovania finančného zisku v zločineckej skupine, zabezpečoval ubytovanie niektorých členov zločineckej skupiny, stanovoval sankcie pri porušení jeho príkazov a nariadení a pri svojvoľnom opustení zločineckej skupiny a zločinecká skupina disponovala zbraňami ako sú baseballové palice a obušky, a motorovými vozidlami.

2/ mjr. Bc. T. Z. v priebehu roku 2002 ako príslušník Policajného zboru Slovenskej republiky, v tom čase zaradený na Obvodnom oddelení Policajného zboru Jablonica, viackrát ako verejný činiteľ prekročil svoju právomoc v tom zmysle, že poskytoval zločineckej skupine Y. Š. dôležité informácie o pripravovaných a vykonávaných policajných akciách, zameraných na zaistenie páchatel'ov dopúšťajúcich sa trestnej činnosti pod vedením Y. Š., a to v služobnom obvode Okresného riaditeľstva PZ Senica, pričom dňa 22. mája 2002 informoval Y. Š. a A. V. o tom, aby Š. ľudia nešli do obce Studienka, ktorí mali vydierať podnikateľa M. I., nakoľko je na nich pripravená policajná akcia zameraná na ich zadržanie, čo však aj napriek upozorneniu Y. Š. a A. V. nerešpektovali a následne boli zadržaní Pohotovostným policajným útvarom Krajského riaditeľstva Policajného zboru Bratislava, čím porušil ustanovenie § 48 ods. 3 písm. a), písm. f) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení účinnom do 30. júna 2002.

Za to bol obvinenému mjr. Bc. T. Z. uložený podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trestu odňatia slobody vo výmere 3 roky, na výkon ktorého bol podľa § 39a ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do I. nápravno-výchovnej skupiny. Podľa § 47 ods. 1 Tr. zák. mu bol uložený tiež aj trest straty inej hodnosti.

Odvolanie vyššie menovaného obvineného, ako i jeho manželky proti vyššie citovanému rozsudku Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len „najvyšší súd“) rozsudkom z 11. februára 2011, sp. zn. 1 To 23/2010, podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol (II.).

Proti ostatne uvedenému druhostupňovému rozhodnutiu podal obvinený Bc. T. Z. dovolanie, na podklade ktorého rozhodol najvyšší súd ako súd dovolací rozsudkom z 25. apríla 2013, sp. zn. 1 TdoV 14/2012, podľa § 382a, § 386 ods. 1, ods. 2 a § 388 ods. 1 Tr. por. tak, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol v časti týkajúcej sa obvineného Bc. T. Z. v bode II. rozsudku, z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 porušený zákon v ustanovení § 319 Tr. por. a v § 158 ods. 1 písm. a) Tr. zák., ako aj v § 3 ods. 1 Tr. zák. v neprospech obvineného Bc. T. Z.. Dovolací súd napadnutý rozsudok v uvedenej časti zrušil a zrušil aj rozsudok ŠTS z 23. júna 2010, sp. zn. PK-2T/16/2008, v časti týkajúcej sa obvineného Bc. T. Z. v celom rozsahu, a následne v rovnakom rozsahu aj všetky ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Napokon ŠTS prikázal, aby vec obvineného Bc. T. Z. v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Aktuálne konajúci dovolací senát považuje pritom za potrebné na danom mieste poukázať na relevantné časti z odôvodnenia daného rozhodnutia (s tým, že zhrubnuté časti sú „pracou“ aktuálne konajúceho senátu - ide o najrelevantnejšie skutočnosti z pohľadu jeho neskorších záverov vo vzťahu k preskúmanému, už v poradí druhému dovolaniu obvineného), a síce tie, v ktorých sa uvádza nasledovné:

„Z rozhodnutí súdov oboch stupňov je zrejmé, že obvineného v bode č. 1/ uznali za vinného z obzvlášť závažného trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. a v bode č. 2/ z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Tr. zák..

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že skutok právoplatne ustálený súdmi v pôvodnom konaní nebol pod bodom č. 2/ správne právne kvalifikovaný, pretože nenapĺňa všetky zákonné znaky trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Tým je odôvodnený záver, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa (v bode č. 2/) sú založené na nesprávnej právnej kvalifikácii zisteného skutku, a preto v danom prípade ide o naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011.

Zo skutkových zistení ustálených vo výroku o vine v bode č. 2/ prvostupňového rozsudku vyplýva, že

obvinený Bc. T. Z. mal v priebehu roka 2002 ako príslušník Policajného zboru SR, viackrát ako verejný činiteľ prekročiť svoju právomoc v tom zmysle, že poskytoval zločineckej skupine Y. Š. dôležité informácie o pripravovaných a vykonávaných policajných akciách, zameraných na zaistenie páchatel'ov dopúšťajúcich sa trestnej činnosti pod vedením Y. Š., a to v služobnom obvode Okresného riaditeľstva PZ Senica, pričom dňa 22. mája 2002 informoval Y. Š. a A. V. o tom, aby Š. ľudia nešli do obce Studienka, ktorí mali vydierať podnikateľa M. I., nakoľko je na nich pripravená policajná akcia zameraná na ich zadržanie, čo však aj napriek upozorneniu nerešpektovali a následne boli zadržaní, čím obvinený Z. mal porušiť ustanovenie § 48 ods. 3 písm. a), f) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov policajného zboru SR, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície v znení účinnom do 30. júna 2002 (ďalej len „zákon o štátnej službe“).

Obvinený Bc. T. Z. bol teda v skutku pod bodom č. 2/ rozsudku uznaný za vinného z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Tr. zák., v zmysle ktorého ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť inému neoprávnený prospech, vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu.

Objektom tohto trestného činu je záujem štátu na riadnom výkone právomoci verejných činiteľov a na ochrane práv a povinností fyzických a právnických osôb. Na naplnenie tejto skutkovej podstaty sa vyžaduje, aby sa činu dopustil špeciálny subjekt, t. j. verejný činiteľ, a to jednou z troch taxatívne uvedených foriem konania, pričom z hľadiska zavinenia úmysel páchatela okrem konania musí zahŕňať aj úmysel spôsobiť niekomu škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Znakom „v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech“ sa rozumie akékoľvek neoprávnené majetkové alebo aj materiálne zvýhodnenie, na ktoré by páchatel' alebo iná osoba nemali právo (napr. aj nestíhanie páchatela trestného činu a pod.). Pojem „vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu“ treba vykladať tak, že ide o obchádzanie zákona alebo iného právneho predpisu vydaného na základe zákona. Pod pojmom „prekročí svoju právomoc“ sa rozumie konanie páchatela, ktorý vykonáva činnosť, ktorá patrí do právomoci iného verejného činiteľa (nadriadeného, prípadne aj podriadeného, pokiaľ páchatel' nemá právomoc vec vybaviť sám).

Pojem verejného činiteľa vymedzuje zákon zo štyroch základných hľadísk:

- a) musí ísť o voleného funkcionára alebo iného zodpovedného pracovníka orgánu štátnej správy a samosprávy, súdu alebo iného štátneho orgánu alebo príslušníka ozbrojených síl, alebo ozbrojeného zboru, súdneho exekútora, člena lesnej, vodnej, rybárskej alebo poľovníckej stráže, člena stráže prírody a osobu, ktorá má oprávnenia člena stráže prírody;
- b) musí sa podieľať na plnení úloh spoločnosti a štátu;
- c) musí pritom používať právomoc, ktorá mu bola zverená v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh;
- d) trestný čin musí byť spáchaný v súvislosti s touto právomocou a zodpovednosťou.

Ak niektoré z týchto hľadísk nie je splnené, nejde o verejného činiteľa.

Aby obvinený mohol byť považovaný za verejného činiteľa nepostačuje len správne zistenie, že v čase činu bol príslušníkom Policajného zboru SR, a že sa podieľal na plnení úloh spoločnosti a štátu, ktorými treba rozumieť výkon dôležitých verejných funkcií. Súčasne by musela byť totiž splnená aj podmienka, že používal pritom právomoc, ktorá mu bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená. Chápanie pojmu právomocí obvineného v súvislosti s poskytovaním informácií o pripravovaných a vykonávaných policajných akciách zločineckej skupine Y. Š. v rozhodnutiach súdov oboch stupňov nie je správne. Jeho kritériom totiž nie je to, o plnenie akej z úloh príslušníka policajného zboru SR, ktoré obvinený zastupoval navonok išlo, ani to, že porušil povinnosti policajta v zmysle ustanovenia § 48 ods. 3 písm. a), f) zákona o štátnej službe. Nesporne išlo o konanie, ktoré malo širší spoločenský dosah a dotýkalo sa verejného záujmu, avšak pojem právomoci musí v sebe vždy zahŕňať prvok moci a prvok rozhodovania následne vynútiteľného štátnou mocou.

V nadväznosti na uvedené je potrebné opätovne zdôrazniť, že ak sa verejný činiteľ dopustí trestného činu

zneužívajúc na to svoje postavenie, zamestnanie, funkciu, prístup k zdrojom a dôveru, ktorá mu bola zverená, nemusí sa dopustiť trestného činu verejných činiteľov. Pokiaľ nespácha trestný čin v súvislosti s právomocou rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb a takéto rozhodovanie neobsahuje „prvok moci a prvok rozhodovania“, jeho konanie ani nemôže byť kvalifikované ako trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa.

Obvinený v uvedených súvislostiach nevykonával právomoc verejného činiteľa a preto nebol verejným činiteľom. Postih obvineného za trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 < Tr. zák. podľa zistenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie je možný, pretože tento v konkrétnom prípade nekonal v postavení špeciálneho subjektu - verejného činiteľa ako ho definuje ustanovenie § 89 ods. 9 < Tr. zák.

Ako správne konštatuje prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozsudku (str. 82) obvinený Z. nebol členom zločineckej skupiny, ani činným pre ňu, ale ju o. i. podporoval poskytovaním informácií z policajného prostredia. Táto jeho činnosť napĺňa všetky znaky zákonnej skutkovej podstaty trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. účinného do 30. júna 2002.

Z dôvodov uvedených ďalej bolo preto nesprávne uznať tohto obvineného za vinného z rovnakého konania v bode 2/ rozsudku.

Ďalej je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že ak súd dospeje k záveru, že nie je preukázaný jednočinný súbeh dvoch alebo viacerých trestných činov, ale iba jedného z nich, skutok posúdi len podľa jedného ustanovenia Trestného zákona, ďalšiu právnu kvalifikáciu nepoužije a len v odôvodnení rozsudku súd vysvetlí, prečo táto právna kvalifikácia neprichádza do úvahy.

Prokurátor podal obžalobu u Bc. T. Z. pre ten istý skutok, ktorý rozdelil do bodov č. 1/ a 2/ obžaloby (str. 2433, zv. VII), pričom skutok v bode č. 2/ je oproti skutku v bode č. 1/ špecifikovaný podrobnejšie, pričom páchatelove konanie a následok, medzi ktorými je kauzálny nexus v bodoch č. 1/ a 2/, tvoria jednotu skutku. Jednota skutku je pojem hmotnoprávny, ma však význam pre určenie, či skutok má znaky len jedného trestného činu alebo znaky viacerých trestných činov v jednočinnom súbehu, príp. viacčinnom súbehu. Za jeden skutok, jedno konanie sa považujú tie prejav vôle páchatela navonok, ktoré sú príčinou následku významného z hľadiska trestného práva, pokiaľ sú zahrnuté zavinením. Správne riešenie otázky jednoty skutku má okrem iného význam z procesného hľadiska aj pre otázku, či právoplatné súdne rozhodnutie vytvára prekážku veci už rozsúdenej ako aj zásady ne bis in idem (nie dvakrát v tej istej veci).

Uvedenú skutočnosť, a to že ide o jeden skutok, ktorý nie je možné takýmto spôsobom rozdeliť do dvoch bodov s tým, že v bode č. 2/ je rovnaký skutok len podrobnejšie popísaný, opomenuli súdy oboch stupňov, pričom takýmto postupom bola porušená zásada ne bis in idem. Rovnako to, že súd hodnotil trestné činy ako reálny súbeh možno usudzovať len z použitia § 35 ods. 1 Tr. zák. pri ukladaní trestu. (...)

K uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) a h) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že v posudzovanej veci tieto dovolacie dôvody nezistil."

Po vrátení veci späť ŠTS tento vo veci opätovne rozhodol rozsudkom zo 16. januára 2014, sp. zn. PK-2T/45/2013, a to takým spôsobom, že obvineného mjr. v zál. Bc. T. Z. uznal za vinného z trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že:

V presne nezistenom období najneskôr v roku 2001, v meste Senica, okres Senica Y. Š. zosnoval a s doposiaľ nezistenými osobami postupne vytváral a štrukturálne formoval zločineckú skupinu, neskôr

nazývanú „Š. alebo chlapi od Š.“, ktorá na území Trnavského a Bratislavského kraja koordinovane pôsobila až do 29. septembra 2007 s cieľom páchania zločinov tak, aby tým získali priamo alebo nepriamo finančný a majetkový prospech najmä spôsobom vydierania, zastrašovaním, podvodmi a vyhrážkami, pričom druh a rozsah činnosti, plánovanie síl a prostriedkov určoval výhradne Y. Š., ktorý pod svojou neustálou kontrolou jednotlivými úlohami poveroval priamych podriadených členov zločineckej skupiny, tzv. pravé ruky, ktorými boli v priebehu existencie skupiny A. V., Y. Č., S. E., T. Q., blízky organizačný pracovník bol člen zločineckej skupiny R. S. a títo ďalej v zmysle príkazov Y. Š. riadili zverené úlohy a jednotlivé akcie ako aj členov zločineckej skupiny a osôb činných pre zločineckú skupinu, pričom členmi zločineckej skupiny boli

Y. Š. ako vodca zločineckej skupiny v celom období najneskôr od roku 2001 až do 29. septembra 2007, pričom spáchal skutky pod č. 3/, 4/, 5/, 6/, 7/, 8/, 9/ a 11/,

A. V. najneskôr od roku 2001 do apríla až mája roku 2003, potom od presne nezisteného obdobia roku 2004 do roku 2005, ktorý najskôr robil rozpisovanie služieb biletárov a vyhadzovačov na diskotékach, potom bol v tzv. výjazdovej skupine, neskôr bol veliteľom tzv. výjazdových skupín, vymáhal pohľadávky, bol v pozícii pravej ruky Y. Š., bol poverený Y. Š. riadiť násilnú činnosť tzv. rozbíjačov a vyberaním nelegálnych poplatkov od podnikateľov za tzv. ochranu,

T. Q. najneskôr od januára roku 2005 do 29. septembra 2007 bol v tzv. výjazdovej skupine spolu s členom zločineckej skupiny T. Š., bol pravou rukou Y. Š., a ako člen zločineckej skupiny spáchal skutky č. 6/, 7/, 8/, 9/ a 11/,

S. E. najneskôr od roku 2003 do 29. septembra 2007 bol pravou rukou Y. Š., vystupoval v zločineckej skupine v mene Y. Š., informoval Y. Š. o zatknutí T. Q. a Y. Y. s tým, že uviedol „zebrali našich“ a následne sa vyhrážal C. A., aby nevypovedal proti Y. Š. a že on to ide riešiť s obhajcom, mal na starosti tzv. vydieračky,

T. Š. najneskôr od mesiaca august roku 2005 do presne nezisteného obdobia najneskôr do 29. septembra 2007 bol členom tzv. výjazdovej skupiny s pravou rukou a členom zločineckej skupiny T. Q., a ako člen zločineckej skupiny spáchal skutky č. 6/ a 8/,

R. S. od presne nezisteného obdobia najneskôr od roku 2001 do 29. septembra 2007 pomáhal Y. Š. zabezpečovať organizáciu zločineckej skupiny tým, že rozpisoval služby tzv. biletárov - vyhadzovačov a výjazdových skupín, zvolával členov skupiny na porady, robil osobného šoféra Y. Š. a jeho rodine a spáchal ako člen zločineckej skupiny skutok pod číslom 3/,

R. Q. v presne nezistenom období v rozmedzí roku 2001 najneskôr do roku 2005 bol tzv. biletárom - vyhadzovačom na diskotékach, bol členom tzv. výjazdovej skupiny a tzv. rozbíjač, a ako člen zločineckej skupiny spáchal skutok č. 5/,

C. Z. v presne nezistenom období v rozmedzí roku 2001 najneskôr do roku 2005 bol tzv. biletárom - vyhadzovačom, rozbíjačom a šoférom a ako člen zločineckej skupiny spáchal skutok č. 3/ a 5/,

pričom činnými pre zločineckú skupinu boli:

- A. V. v čase spáchania skutkov č. 6/, 7/ a 12/,
- C. A. v čase spáchania skutkov č. 9/ a 11/,
- Y. R. v presne nezistenom období najneskôr od roku 2001 najneskôr do roku 2005 robil šoféra a spáchal skutok č. 5/,
- A. G. v presne nezistenom období v rozmedzí od roku 2004 do 29. septembra 2007 robil biletára - vyhadzovača a usporiadateľa na diskotékach a v čase spáchania skutku č. 7/ a 12/,
- Y. Y. v čase spáchania skutku č. 11/,

pričom mjr. v zál. Bc. T. Z. v priebehu roku 2002 poskytoval podporu zločineckej skupine tým, že ako

príslušník Policajného zboru Slovenskej republiky, v tom čase zaradený na Obvodnom oddelení Policajného zboru Jablonica poskytoval Y. Š. informácie z policajného prostredia ako aj o pripravovaných a vykonávaných akciách v služobnom obvode Okresného riaditeľstva Policajného zboru Senica, konkrétne okrem iného aj dňa 22. mája 2002 informoval Y. Š. a A. V. o tom, aby Š. ľudia nešli do obce Studienka, ktorí mali vydierať podnikateľa M. I., nakoľko je na nich pripravená policajná akcia zameraná na ich zadržanie, čo však aj napriek upozorneniu Y. Š. a A. V. nerešpektovali a následne boli zadržaní Pohotovostným policajným útvarom Krajského riaditeľstva Policajného zboru Bratislava

a zároveň Y. Š. vykonával povinné organizačné porady s členmi zločineckej skupiny a osobami činnými pre zločineckú skupinu, na ktorých sa plánovali a vyhodnocovali jednotlivé akcie zločineckej skupiny, ďalej sa vykonávala povinná fyzická príprava, Y. Š. stanovil systém rozdeľovania finančného zisku v zločineckej skupine, zabezpečoval ubytovanie niektorých členov zločineckej skupiny, stanovoval sankcie pri porušení jeho príkazov a nariadení a pri svojvoľnom opustení zločineckej skupiny a zločinecká skupina disponovala zbraňami ako sú baseballové palice a obušky, a motorovými vozidlami.

Za to bol obvinenému uložený podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere tri roky, na výkon ktorého bol podľa § 39a ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do I. nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 47 ods. 1 Tr. zák. mu ŠTS uložil aj trest straty inej hodnoty, a to dôstojníckej hodnoty podľa § 20 ods. 1 písm. b) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície.

Proti posledne citovanému prvostupňového rozsudku (jeho výroku o vine i treste) podal obvinený odvolanie, ktoré najvyšší súd uznesením z 1. októbra 2014, sp. zn. 3 To 7/2014, podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Dňa 2. októbra 2017 bolo ŠTS doručené dovolanie obvineného Bc. T. Z., smerujúce proti vyššie uvedenému druhostupňovému rozhodnutiu z 1. októbra 2014, keď ako uplatnené dovolacie dôvody boli obvineným označené dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c) (zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu) a i) (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku) Tr. por.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. obvinený odôvodnil tým, že:

Obvinenie v celom rozsahu odmieta, nakoľko Obvodné oddelenie Policajného zboru Jablonica je malé oddelenie III. typu, pričom pripravované alebo vykonávané akcie na teritóriu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Senica boli vykonávané väčšinou bez účasti policajtov Obvodné oddelenie Policajného zboru Jablonica, na základe čoho ani nebol oboznamovaný o plánovaných akciách Okresného riaditeľstva Policajného zboru Senica. Z policajnej praxe jasne vyplýva, že na pripravovaných akciách zameraných na odhalenie tak závažných trestných činov, aké sú uvedené v napadnutom rozsudku, participujú výlučne špeciálne zložky, akým je Útvar boja proti organizovanej kriminalite, kriminálna polícia, Pohotovostný policajný útvar a iné zložky, a v žiadnom prípade nie obvodné oddelenia Policajného zboru. Je teda vylúčené, že by sa on ako obyčajný policajt napriek previerke dozvedel o prísne utajovaných akciách, a to ešte o takej, ktorá sa mala konať ani nie v obvode, okrese, či kraji, v ktorom bol zaradený. Súd svoje rozhodnutie oprel len o ničím nepodložený výklad bez akéhokoľvek priameho dôkazu. Pokiaľ ide potom konkrétne o „akciu“ v obci Studienka, v tejto súvislosti poukázal obvinený na skutočnosti uvádzané V. na hlavnom pojednávaní dňa 16. októbra 2009 (str. 118 prepisu záznamu).

Nemôže byť obvinený z trestného činu podľa § 185a ods. 1 Tr. zák., keďže u neho neboli preukázané požadované znaky (podporovania zločineckej skupiny). Ako totiž upozorňuje ďalej, v každom prípade musí byť založenie, zosnovanie, členstvo i činnosť pre zločineckú skupinu páchané s cieľom spáchať trestný čin, resp. vymedzené trestné činy, ktorých závažnosť sa postupne menila, ale zároveň pri alternatívach podľa písm. a) § 89 ods. 27 Tr. zák. (zákon č. 140/1961 Zb. v príslušných relevantných

zneniach) vždy s cieľom dosiahnuť zisk, resp. na účel priameho či nepriameho získania finančnej výhody alebo inej materiálnej výhody. Oboje musí byť naraz naplnené a u každého páchatela, pričom to musí byť súčasne pokryté vedomostnou zložkou jeho zavinenia, a to minimálne vo forme uzrozumenia s týmito účelmi. Ak ide potom o skutok rozsudku popisujúci založenie, zosnovanie a činnosť údajnej zločineckej skupiny, tak na tento nenadväzujú žiadne konkrétne skutky, zakladajúce konkrétne trestné činy, ktoré spadali do rámca § 89 ods. 27 Tr. zák. (zákon č. 140/1961 Zb. v príslušných relevantných zneniach). Na záver k tomu dovolateľ zdôraznil, že žiadnej zločineckej skupine Y. Š. dôležité informácie o pripravovaných a vykonávaných policajných akciách v priebehu roka 2002 poskytované byť ani nemohli, keďže žiadna zločinecká skupina neexistovala s tým, že tiež predmetom trestného konania nebola žiadna trestná činnosť páchaná v danom období pod vedením Y. Š..

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. obvinený odôvodnil tým, že:

Poukázal na rozporuplné výpovede svedkov a spoluobvinených. Čo sa týka napríklad svedka Č., tento na hlavnom pojednávaní vysvetľoval rozpory vo svojej výpovedi a uviedol, že keď ho obvinený Š. zoznamoval s Z., nekonkretizoval ho ako osobu, ktorá mu podala informácie o príprave akcie v obci Studienka, čiže nevedel konkretizovať, či išlo o obvineného Z.É.. Zároveň dal do pozornosti súdu, že svedok Č. je dlhé roky závislý na tvrdých drogách, čo aj sám priznal, a preto jeho dôveryhodnosť je veľmi nízka. Pokiaľ ide o svedkov V. a J., títo ho nepoznali a tiež svedok Y. H. nevedel s istotou určiť, či skutočne je on tým policajtom, ktorý pre Š. donášal informácie z policajného prostredia. A napokon, čo považuje dovolateľ za najdôležitejšie a s čím sa súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysporiadal, je tá skutočnosť, že sám obvinený Š. poprel, že by mu on poskytoval informácie, pričom zároveň ako bývalý policajt vedel, že k informáciám o utajovaných akciách sa nemohol dostať.

Počas konania pred súdom bolo z jeho strany predložených niekoľko návrhov na doplnenie dokazovania, avšak tieto boli zo strany súdu zamietnuté. Konkrétne navrhol vypočuť osobu zadržanú v obci Studienka - X. Z. a Y. J., resp. tiež riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru Bratislava JUDr. R. S., ktorý mal organizovať a riadiť akciu v obci Studienka a ktorý ako jediná osoba mohol vypovedať o tom, či akcia bola vyzradená. Ďalším z navrhovaných a nevykonaných dôkazov bola kontrola lustrovaných informácií v databáze Policajného zboru na základe pridelených používateľských mien a hesiel. Pokiaľ ide o svedka Č., tak tu z dôvodu drogovej závislosti obhajoba navrhla vyšetriť jeho duševný stav, čo taktiež nebolo súdom umožnené.

Súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že jeho vinu má za preukázanú najmä výpoveďou obvineného A. V., avšak túto výpoveď je potrebné považovať za účelovú a nedôveryhodnú v snahe menovaného získať mimoriadne zníženie trestu, čo sa mu aj napokon podarilo. On sa pritom s menovaným nikdy v civilnom živote nestretol, ani nekontaktoval. Celé obvinenie spojené s akciou v Studienke je pritom založené na tom, že mal volať V. z utajovaného čísla „CLIR“, keď súd túto skutočnosť prijal ako fakt bez dostatočného šetrenia. V konaní ako dôkaz navrhoval, aby bol vyžiadaný zo spoločnosti Orange výpis z hovorov zo dňa 22. mája 2002, ako aj správu, či mal niekedy aktivovanú službu „CLIR“, avšak nakoľko opäť súd daný dôkaz nevykonával, musel ho predložiť sám pri podaní odvolania. Obvinený V. vo svojej výpovedi presne špecifikoval bar, v ktorom sa mal s ním zoznámiť, konkrétne bar, ktorý sa mal podľa jeho slov nachádzať v obci Trstín, na ľavej strane ako sa vychádza z obce smerom na obec Smolenice, no podľa správy Obvodného úradu Trstín sa v danej lokalite nikdy žiaden bar nenachádzal.

Ako uviedol k ostatne zmieňovanému obvinený záverom, súd vo svojom rozsudku bez bližšej konkretizácie konštatoval, že navrhované dôkazy nemôžu do dôkaznej situácie priniesť konkrétny výsledok v tom smere, že by mohli niektoré dôkazy potvrdiť alebo vylúčiť, čo naozaj nemožno považovať za vyčerpávajúci a presvedčivý spôsob odôvodnenia, tak ako to uvádza Ústavný súd Českej republiky v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 51/96. Má preto za to, že ŠTS konal v rozpore s § 2 ods. 1, ods. 10 Tr. por. a svojím postupom zároveň porušil aj čl. 46, ako aj čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, t. j. právo na spravodlivý proces a rovnosť pred zákonom.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti preto dovolateľ navrhol, aby najvyšší súd ako súd dovolací v

zmysle § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech, v zmysle § 386 ods. 2 Tr. por. aby uznesenie najvyššieho súdu z 1. októbra 2014, sp. zn. 3 To 7/2014, zrušil a zároveň aby zrušil aj rozsudok ŠTS zo 16. januára 2014, sp. zn. PK-2T/45/2013, a v zmysle § 388 ods. 1 Tr. por. aby vec prikázal prvostupňovému súdu na opätovné prerokovanie a rozhodnutie.

Najvyšší súd ako súd dovolací v zmysle § 378 Tr. por. vec predbežne preskúmal a dospel k záveru, že dovolanie obvineného nie je potrebné odmietnuť z formálnych dôvodov [§ 382 písm. a), písm. b), alebo písm. d) až písm. f) Tr. por.]. Zároveň však zistil, že je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 (ods. 1) Tr. por., a preto podané dovolanie podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Úvodom je nutné zdôrazniť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších. Tie sú ako dovolacie dôvody výslovne uvedené v § 371 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi ustanovenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Čo sa týka potom viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por., k tomu je dôležité poznamenať - tak ako to napokon najvyšší súd už stabilne zdôrazňuje v rámci svojej rozhodovacej činnosti - že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. Teda zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Tr. por. (viď k tomu bližšie R 120/2012).

A napokon úvodom dovolací súd tiež zdôrazňuje, že v rámci dovolacieho konania konaného na podklade dovolania obvineného nemôžu byť predmetom prieskumu dovolacieho súdu samotné skutkové zistenia, ku ktorým dospeli vo veci konajúce súdy nižšieho stupňa (výnimkou je v danom smere len dovolanie ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Tr. por.), ako je to zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i), časť vety za bodkočiarkou Tr. por. Alebo inými slovami, námietky obvineného smerujúce voči konečným skutkovým zisteniam a záverom (namietajúce ich správnosť či úplnosť) sú z pohľadu dovolacieho konania irelevantné, keďže pre dovolací súd je záväzný skutok tak, ako bol tento ustálený zo strany dotknutých súdov nižšieho stupňa - ten nemôže nijako meniť, ani dopĺňať.

Po vyššie uvedených úvodných všeobecných konštatovaniach považuje dovolací súd vzhľadom na aktuálne posudzované dovolanie obvineného T. Z. poukázať ďalej nasledovné konkrétne skutočnosti:

Po zrušení (o. i. aj) prvého vo veci vydaného právoplatného prvostupňového rozsudku z 23. júna 2010, sp. zn. PK-2T/16/2008, vo vzťahu k vyššie menovanému obvinenému zo strany dovolacieho súdu bola vec vrátená späť ŠTS na opätovné prejednanie a rozhodnutie v potrebnom rozsahu (a nie teda celom), vychádzajúcim z obsahu vyššie citovaného kasačného rozhodnutia dovolacieho senátu 1 TdoV.

Z obsahu predloženého spisového materiálu je pritom zistiteľné, že pred vydaným druhého vo veci vydaného prvostupňového rozhodnutia ŠTS „pokračoval“ v hlavnom pojednávaní v jediný pojednávací deň, a síce 16. januára 2014, kedy aj došlo k vyhláseniu rozsudku, sp. zn. PK-2T/45/2013.

Ak ide o obsah uvedeného pojednávacieho dňa, tak k tomu je potrebné uviesť, že najskôr bol podľa § 277 ods. 5 Tr. por. per analogiam oboznámený podstatný obsah dovtedajšieho hlavného pojednávania,

následne boli prítomní oboznámení s rozsudkom najvyššieho súdu z 25. apríla 2013, sp. zb. 1 TdoV 14/2012, potom boli vykonávané listinné dôkazy (okrem vo veci vydaných skorších meritórnych rozhodnutí išlo konkrétne o odpis z registra trestov a odpoveď na lustráciu v registri priestupkov) a záverom bolo na po výzve predsedu senátu podľa § 272 ods. 2 Tr. por. (výzva na strany, či nemajú návrhy na doplnenie dokazovania) na žiadosť obvineného pristúpené k jeho výsluchu. Obvinený v rámci svojho výsluchu o. i. navrhol doplniť dokazovanie novo-navrhovanými dôkazmi (napr. opätovnou konfrontáciou jeho so A. V., či výsluchom Mgr. S. Q., ktorý zastával funkciu riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Senici v čase jeho obvinenia), k čomu bolo pristúpené zo strany súdu tak, že listinné dôkazy predložené obvineným boli podľa § 269 Tr. por. prečítané a ostatné obvineným navrhované dôkazy boli uznesením podľa § 272 ods. 3 Tr. por. odmietnuté, pretože sa týkali buď okolností nepodstatných pre rozhodnutie alebo okolností, ktoré možno zistiť inými už skôr navrhovanými dôkazmi. Dokazovanie bolo tým ukončené a pred vyhlásením rozhodnutia nasledovali „už len“ záverečné reči a právo posledného slova.

Z dôvodu podaného odvolania (tak voči výroku o vine, ako aj treste) zo strany obvineného sa vec ocitla po druhý krát aj na odvolacom súde (ten rozhodol na verejnom zasadnutí v neprítomnosti obvineného, bez doplnenia dokazovania), ktorého rozhodnutie o zamietnutí odvolania je aktuálne podaným dovolaním napadnuté.

Zároveň je potom na danom mieste nevyhnutné poukázať i na ustanovenie § 391 ods. 1 Tr. por. podľa ktorého je orgán, ktorému bola vec prikázaná, viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo veci dovolací súd, a je povinný vykonať úkony, ktorých vykonanie dovolací súd nariadil.

Ak ide o právny názor, vyplývajúci z predchádzajúceho rozhodnutia dovolacieho súdu (rozsudok z 25. apríla 2013, sp. zn. 1 TdoV 14/2012), tak tento - jednoducho povedané - spočíval v tom, že v prípade trestnoprávne relevantného konania obvineného T. Z. ide v skutočnosti len o jeden a ten istý skutok (ktorý bol „nesprávne rozdelený do skutkov dvoch“), ktorý je potrebné správne právne kvalifikovať (len) ako trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. (účinného do 30. júna 2002). Len na okraj je potrebné zmieniť že dovolací súd tak rozhodol pri viazanosti súdmi nižšieho stupňa ustálenými skutkovými závermi.

A napokon pred samotným konečným záverom vo vzťahu k aktuálne podanému dovolaniu, je potom žiaduce už aj v nadväznosti na skôr uvedené poukázať tiež na nasledovné judikatúrne závery najvyššieho súdu (týkajúce sa otázky viazanosti právnym názorom dovolacieho súdu a potrebného rozsahu prerokovania veci po zrušení napadnutého rozhodnutia; R 45/2017 - I. až II.):

„I. Vo vzťahu k otázke vyriešenej po zrušení dovolaním napadnutého rozhodnutia právnym názorom dovolacieho súdu (§ 391 ods. 1 Tr. por.) nie je možné prostredníctvom dovolania, podaného proti právoplatnému rozhodnutiu vydanému v novom konaní, úspešne uplatniť odlišný právny názor; rozhodnutím v kontexte tzv. kasačnej viazanosti právnym názorom dovolacieho súdu (podľa naposledy označeného ustanovenia) totiž nemôže byť porušený zákon v zmysle § 368 ods. 1, resp. § 386 ods. 1 Tr. por. Opačný záver by vo vzťahu ku konkrétnemu právoplatnému rozhodnutiu, negujúc požiadavku právnej istoty, umožňoval neurčitý počet jeho obsahovo protichodných zmien bez zistenia akejkoľvek novej skutočnosti (jej zistenie sa rieši obnovou konania pri splnení jej zákonných podmienok).

II. Viazanosť právnym názorom dovolacieho súdu v zmysle § 391 ods. 1 Tr. por. sa týka (len) právneho názoru vysloveného v odôvodnení rozsudku dovolacieho súdu na otázku, ktorá bola dôvodom vyslovenia porušenia zákona v zmysle § 386 ods. 1 Tr. por. Riešením tejto otázky podľa pokynov dovolacieho súdu, eventuálne aj vykonaním úkonov nariadených dovolacím súdom, je vymedzený „potrebný rozsah“ opätovného prerokovania veci v novom konaní (§ 388 ods. 1 Tr. por.); nie je vylúčené vykonanie nového konania aj v širšom rozsahu, musí však byť rešpektovaný zákaz zmeny k horšiemu podľa § 391 ods. 2 Tr. por.“.

Pokiaľ ide pritom o samotný obsah posudzovaného, už v poradí druhého dovolania obvineného, tak je

zjavné, že toto neobsahuje nič nové oproti predchádzajúcemu jeho dovolaniu (podanému však proti inému rozhodnutiu). Alebo inak, aktuálne podané dovolanie obsahuje iba vecné námietky už skôr uplatnené v podanom dovolaní, keď treba povedať, že aj argumentácia je v prevažne časti až doslovne identická. Zároveň možno dodať, že v celom rozsahu ide v podstate o neustále (v priebehu celého konania) opakovanú obhajobu obvineného .

Tiež možno dať potom v nadväznosti na ostatne uvedené do pozornosti i tú okolnosť, že „predchádzajúci“ dovolací senát okrem toho, že vyslovil porušenie zákona v príslušných ustanoveniach z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. (pre zistenú právno-kvalifikačnú chybu), tiež záverom odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že (o. i.) uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. v posudzovanej veci nezistil.

Suma sumárum, ale záverom s ohľadom na už uvedené, najvyšší súd sa v aktuálnom dovolacom konaní nemôže opätovne zaoberať žiadnou z obvineným predložených námietok (sumarizovaných vyššie), najmä z toho dôvodu, že nemôže preskúmať zákonnosť a odôvodnenosť svojho skoršieho rozhodnutia o dovolaní obvineného (proti rozhodnutiu dovolacieho súdu nie je prípustný opravný prostriedok).

Presnejšie a konkrétnejšie, obsahom podaného dovolania sú v podstate tri okruhy námietok, a síce:

1/ námietka právna - že konanie nie je možné právne posúdiť tak, ako bolo posúdené, pretože neboli naplnené k tomu zákonom požadované znaky - tieto sú záväzne vyriešené skorším dovolacím rozhodnutím;

2/ námietky skutkové, resp. smerujúce proti ustáleným skutkovým záverom, ktorými je však dovolací súd, konajúci na podklade dovolania obvineného, viazaný - v tej časti, kde dovolateľ odmieta obvinenie, kde poukazuje na jednotlivé dôkazy (rozpory v nich), ktoré mali byť podľa jeho názoru vyhodnotené inak (a v tom rozsahu i namieta nedôveryhodnosti niektorých svedkov) - tieto sú na základe dovolania obvineného v dovolacom konaní nepreskúmateľné a takými boli aj v skoršom dovolacom konaní;

3/ námietka nevyhovenia vykonania obhajobou navrhovaným dôkazom - len v rovine predpokladu (v prípade nerozhodnutia o nich, resp. nevysporiadania sa s nimi zo strany súdu) podraditeľná pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. (viď k tomu bližšie R 7/2011, R 116/2014, ak ide o odvolací súd R 43/2018); v tomto prípade teda ide o námietky úspešne nepoužiteľné, ako vyplýva z vyššie prezentovaného rozboru priebehu konania, a takými boli aj v skoršom dovolacom konaní, kde boli aj v identickej podobe neúspešne uplatnené.

V tomto kontexte, ak ide o v poradí druhý rozsudok, v ňom boli skutkové závery vo vzťahu k obvinenému T. Z. upravené, resp. modifikované oproti predchádzajúcemu rozhodnutiu len v tom jedinom smere, že trestnoprávne relevantné konanie menovaného obvineného uvedené v skutku č. 1/ bolo doplnené (konkretizované) o skutkové okolnosti skôr uvedené pod č. 2/.

Takto ustálený skutok (skutkové závery sú v podstate - ako je zrejmé z ostatne uvedeného - úplne totožné s tými, aké boli v čase prvého predloženia veci dovolaciemu súdu) bol následne pri viazanosti právnym názorom dovolacieho súdu posúdený „len“ ako trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. K tomu aj vzhľadom už k uvedenému niet potom čo z pozície aktuálne konajúceho dovolacieho senátu dodať. Snáď len na okraj, že otázkou správnosti právnej kvalifikácie sa na tom istom argumentačnom základe - na podklade dovolania podaného zo strany iného spoluobvineného - skutočne veľmi podrobným a vyčerpávajúcim spôsobom zaoberal dovolací súd v uznesení sp. zn. 1 TdoV 14/2013.

Napokon k námietke uvedenej pod bodom 3/ vyššie nedá tiež len na dôvažok dovolaciemu súdu nepoznamenať, že je zaujímavé, že obvinený túto „neobnovil“ v tom smere, že by namieta nevyhovenie ním v priebehu nového konania (nanovo) navrhovaným dôkazom. To však ale neznamená, že táto námietka by bola uznaná za opodstatnenú (práve naopak - s ohľadom na rozhodnutie o nich v súlade so zákonom; viď zároveň k tomu už zmieňovanú súvisiacu judikaturu), ale išlo by o námietku, ktorou by sa dovolací súd bol povinný zaoberať ako neduplicitnou (doposiaľ v dovolacom konaní, vo vzťahu k novonastalým okolnostiam v podobe v novom konaní uplatnených dôkazných návrhov, v relevantných

súvislostiach použiteľného dôvodu dovolania, nepreskúmanou).

Vo všeobecnosti možno k tomu záverom konštatovať, že v predmetnej veci by bol dovolací súd sa povinný vecne vysporiadať len s takými námietkami, ktoré neboli predmetom predchádzajúceho dovolacieho konania, a teda ktoré nanovo vyvstali po predchádzajúcom „zrušovacom“ rozhodnutí dovolacieho súdu v novom konaní a rozhodnutí.

Alebo tiež potom takými námietkami, ktoré síce boli predložené dovolaciemu súdu už skôr, ale tento sa s nimi nevysporiadal (nie však z dôvodu, že by na ne „pozabudol“, ale preto, že bude potrebné sa s nimi vysporiadať v rámci novootvoreného konania) a napadnuté rozhodnutie zrušil pri konštatovaní opodstatnenosti inej námietky, ktorá primárne podmieňuje „ničotnosť“ rozhodnutia a vylučuje prieskum ostatných námietok (napr. rozhodnutie nepríslušného súdu alebo súdu v nezákonnom zložení). To však nie je posudzovaný prípad, ako je zrejmé zo skôr uvedeného.

Ako je zrejmé z vyššie uvedeného, najvyšší súd teda nezistil v posudzovanej veci opodstatnenosť žiadnej uplatnenej dovolacej námietky z hľadiska jej možného podradenia pod niektorý z do úvahy prichádzajúcich dôvodov dovolania - § 371 ods. 1 Tr. por., a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.